

Media: ΕΦΗΜΕΡΙΔΑ ΤΩΝ ΣΥΝΤΑΚΤΩΝ **Page:** 29-30,67-68 **Published at:** 09-10-2021
Author: **Surface:** 2768.0 cm² **Circulation:** 5230
Subjects:

Φθινοπωρινές σελίδες πεζογραφίας

21 συγγραφείς παρουσιάζουν τα υπό έκδοση βιβλία τους

Από τη φετινή φθινοπωρινή ελληνική πεζογραφική σοδειά διακρίναμε είκοσι έναν τίτλους (αναμφίβολα υπάρχουν κι άλλα αξιόσυστατα βιβλία), τα οποία θα κυκλοφορήσουν το προσεχές δίμηνο. Συγκροτήσαμε και σας παρουσιάζουμε ένα πολυφωνικό πεζογραφικό ψιφιδωτό από μυθιστορήματα, νουβέλες, αφηγήματα και συλλογές διηγημάτων. Γραφές ανοιχτές στην ιστορική μνήμη, στην ποιητική του τόπου, στην αστική περιπλάνηση, στη μυθοπλασία της διάψευσης και της ανατροπής, στην υπαρξιακή καταβύθιση, στη δυστοπία του παρόντος αφηγήσεις με πολιτικό ή στοχαστικό πρόσημο, παρωδιακή διάθεση ή ελεγειακό υπόστρωμα- κείμενα που διαλέγονται με κλασικότητες, νεωτερικές ή μετανεωτερικές φόρμες

Βιβλία που μας συστήνουν οι ίδιοι οι συγγραφείς, πριν φτάσουν στις προθήκες των βιβλιοπωλείων, στα χέρια των κριτικών και των αναγνωστών. Μια αναγνωστική πρόγερση, ώστε να προγραμματίσετε έγκαιρα τις επιλογές σας. Ας ενισχύσουμε, λοιπόν, ο καθένας από την πλευρά του, την επίπονη προσπάθεια των εκδοτών να στηρίζουν και να προωθήσουν την απαιτητική ελληνική πεζογραφία κι ας αποδείξουμε έμπρακτα τη βιβλιοφιλία μας: διαβάζοντας και χαρίζοντας όσα περισσότερα βιβλία αντέχει ο χρόνος μας και το βαλάντιό μας. **Μ. ΘΑΪΣ**

Η εξουσία του θανάτου

► Του **ΔΙΑΜΑΝΤΗ ΑΣΙΩΤΗ**

Συλλέκτης κάθε μίσους, μυθιστόρημα, εκδ. Κίχλη.

ΤΟ ΥΠΟ ΕΚΔΟΣΗ μυθιστόρημά μου περιγράφει τις συνθήκες και το κλίμα που εξέθρεψαν νεοναζιστικές οργανώσεις σαν τη Χρυσή Αυγή. Ο Μπιλ, αεί παρασυρόμενος και μέσω ενός σκοτεινού έρωτα, παγιδεύεται στα πλοκάμια της οργάνωσης. Μετά από ένα έγκλημα, που διατείνεται πως δεν διέπραξε, βρίσκεται έγκλειστος σε Σωφρονιστικό Κατάστημα: συνωστισμός, βία, βιασμοί, φόνοι, αποδράσεις.

Στοιχεία που συνθέτουν το σπνικό σήψης των ελληνικών φυλακών. Την ώρα που η χώρα ενδίδει στο αδιανόητο και όλα μοιάζουν να καταρρέουν. Κατά την έξοδο

του –μετά από δεκατέσσερα χρόνια– έρχεται αντιμέτωπος με την ίδια ζοφερή πραγματικότητα. Αναζητά τη γυναίκα όσο και τρόπους εκδίκησης. Η Ρεβέκκα –παλιός συγκρατούμενός του– τον οδηγεί στο μπαρ «Mephisto», όπου τραγουδάει Εκείνη.

Σε επιχείρηση, που οργανώνεται από τους νέους υπερεθνικιστές, τον περιμένει μία έκπληξη-η τελευταία. Από εκεί και ύστερα, αυτά που έχει να πει δεν απευθύνονται πια σε κανέναν κι ούτε χρειάζεται να τα καταλάβουν οι ζωντανοί. Δεν τα υπαγορεύει εξάλλου η ζωή, παρά τα επιβάλλει η εξουσία του θανάτου.

Υβριδικό αφήγημα

► Του **ΧΡΗΣΤΟΥ ΑΣΤΕΡΙΟΥ**

Μικρές Αυτοκρατορίες, αφήγημα, εκδ. Πόλις.

Ανοιχτό βιβλίο

ΟΙ «ΜΙΚΡΕΣ ΑΥΤΟΚΡΑΤΟΡΙΕΣ» είναι ένα σύντομο αφήγημα με θέμα την ιστορία της καπνοβιομηχανίας Muratti, για την ανασύσταση της οποίας πειραματίστηκα υφολογικά συναρμολόζοντας διαφορετικά είδη γραπτού λόγου (λογοτεχνικό πεζό, αρχαιακά ντοκουμέντα, επιστολές, δοκίμιο, ημερολογιακές καταγραφές) με τέτοιο τρόπο ώστε να δημιουργήσουν μια αδιάσπαστη ενότητα. Αντί της ευθύγραμμης, συνεκτικής αφήγησης, επέλεξα εν προκειμένω να παραθέσω σύντομα κείμενα με χρονικά χάσματα, αυθεντικά, επισημμένα ή ελαφρώς χαλκευμένα ντοκουμέντα, φωτογραφίες και μεταφράσεις.

Αφορμή για τη συγγραφή του αφηγήματος υπήρξε μια πληροφορία για την ελληνική ταυτότητα των ιδρυτών της εταιρείας που κάποτε κυριαρχούσε στον ευρωπαϊκό χώρο. Ακολούθησαν επισκέψεις σε διάφορα αρχεία (στο Βερολίνο, στο Μάντσεστερ και αλλού) με μηδαμικά αποτελέσματα. Ως εκ τούτου, αφηγούμαι μια ιστορία εξαφάνισης, την αναπτόμενη πορεία μιας μικρής αυτοκρατορίας προς τη λήθη.

Μια τρελή κωμωδία

► Του **ΡΟΥΛΙΑΣ ΓΕΩΡΓΑΚΟΠΟΥΛΟΥ**

Ανάπτυγμα Βατράκου, νουβέλα, εκδ. Στέρεωμα.

ΕΙΜΑΣΤΕ ΕΝΕΡΓΟΥΜΕΝΑ της νευροφυσιολογίας μας ή μήπως η ανθρώπινη βούληση μπορεί και βουνά να κουνήσει; Σε μια εποχή που η πρωτοβουλία, η ανησυχία και το ρίσκο έχουν αντικατασταθεί από αρχαϊκές ορμές, κανόνισα ραντεβού στον Γιον Γκάμπριελ Μπόρκιαν, τον ονειροπαρμένο καπιταλιστή του Ιψεν, με τους δαιμόνιους Υδραίους ναυτικούς του Καρκαβίτσα, για να μου πουν το μυστικό ή να με μπλέξουν ακόμα περισσότερο. Τόπος συνάντησης η θάλασσα, είτε αυτή είναι ο Βόρειος παγωμένος ωκεανός, είτε τα ζεστά νερά της Μεσογείου, είτε τα μαύρα νερά του Τάμεση στα χρόνια της πρώτης άνοιξης του

διεθνούς εμπορίου. Μια ακατανόητη, για τα μέτρα μου, αισιοδοξία κινητοποιεί τους ήρωές μου και τους κάνει ώρες ώρες να μου φαίνονται αστείοι. Γύρω από αυτή την τρελή κωμωδία, ο ύπνος απλώνει τα σεντόνια του, να τιλίξει προστατευτικά την ανθρωπινή πάλη με την υπόσχεση του θανάτου, ενώ ένα αμφίβιο που κάνει κουαζ κουάζ παραβαγιάει στο άλμα την ιστορία και νομίζω ότι την νικάει.

Επτά ιστορίες

► Του **ΘΟΔΩΡΗ ΓΚΟΝΗ**

Το μαύρο φόρεμα του κόρακα, διηγήματα, εκδ. Αγρα

ΕΠΤΑ ΙΣΤΟΡΙΕΣ που ταξιδεύουν τον ίδιο τόπο, τον περιγράφουν αλλά δεν τον κατονομάζουν. Ιστορίες που περιηγούνται τον χώρο της μνήμης καθώς αυτή αρχίζει να εξασθενεί, να χάνεται σχεδόν και έτσι αναγκάζεται ο αφηγητής τους να κτίζει πάνω στα χαλάσματα και τα συντρίμια των παλιών πραγματικών γεγονότων, να επινοεί φανταστικές ιστορίες ως αντιστάθμισμα αυτής της απόλλειας. Με τα παλιά υλικά προσπαθεί να φτιάξει νέες ιστορίες, αλλά το ξάφνιασμά του είναι μεγάλο όταν πάνω σε αυτά που έχει επινοήσει σκοντάφτουν όλα εκείνα που έχουν συμβεί και αδυνατεί να τα ξεχωρίσει.

Τρεις παράλληλες ιστορίες

► Της **ΝΑΣΙΑΣ ΔΙΟΝΥΣΙΟΥ**

Τι είναι ένας κάμπος, μυθιστόρημα, εκδ. Πόθις

ΤΟ 1946 ατμόπλοια γεμάτα με Εβραίοι επιζώντες του Ολοκαυτώματος, που κατευθύνονται προς την Παλαιστίνη, ανακόπτονται και οδηγούνται από τους Άγγλους στην Κύπρο. Κάπως έτσι ξεκινά η ιστορία των στρατοπέδων της Αμμοχώστου – των camps που οι Κύπριοι έπαιναν «κάμπους», όπου μέχρι το 1949 θα φιλοξενηθούν περίπου πενήντα χιλιάδες άνθρωποι και θα γεννηθούν σχεδόν δύο μισοί χιλιάδες παιδιά.

Ενας δημοσιογράφος καταγράφει την παροντική κατάσταση των κρατουμένων, ενώ ταυτόχρονα προσπαθεί να ανιχνεύσει τι σήμαινε για αυτούς το πιο ακραίο κακό που γνώρισε ποτέ η ανθρωπότητα και πώς μπορεί η γλώσσα κι η μνήμη να το συλλάβουν. Στον ρεαλισμό της ιστορίας παρεμβάλλει η παραισθησιακή εμφάνιση του ποιητή Πάουλ Τσέλαν, ενώ την ημερολογιακή αφήγηση του δημοσιογράφου διακόπτουν τρεις παράλληλες ιστορίες, τοποθετημένες σε ίδιο τόπο και χρόνο.

Εγγραφα αυτό το βιβλίο, όχι μόνο για να φέρω στην επιφάνεια μια λησμονημένη εν πολλοίς ιστορία, αλλά και για να δω πώς αυτή συνομιλεί με το σήμερα: με την κυριακή εμπειρία της προσφυγιάς, με τις αντίστροφες ροές ανθρώπων στη Μεσόγειο, με τις προσωπικές μιας αντιστάσεις – τότε και πάντα – απέναντι στην τυφλότητα και το μίσος.

Η δυναμική της μνήμης

► Του **ΙΣΙΔΡΟΥ ΖΟΥΡΓΟΥ**

Περί της εαυτού ψυχής, μυθιστόρημα, εκδ. Πατάκι.

ΔΙΑΔΡΑΜΑΤΙΖΕΤΑΙ στο Βυζάντιο και συγκεκριμένα στα τέλη του 11ου αιώνα την εποχή των πρώτων Κομνηνών. Ο βασικός χαρακτήρας του βιβλίου, αντιγραφείας χειρογράφων και αυλικός νοτάριος, στο τέλος της μακρόχρονης ζωής του ξαναπιάνει τη γραφίδα καθώς θέλει να αποτινάξει από πάνω του τον ρόλο του εντολοδόκου

γραφία έχοντας αποφασίσει να γίνει αυτός ο συγγραφέας που θα καθοδηγεί τον κάλαμο της γραφής του.

Η αφήγηση ξετυλίγεται μέσα από τις απραυούς της βυζαντινής πολιτικής, αφιερωμένες όμως αρκετές σελίδες στη ζωή των καθημερινών ανθρώπων. Είναι η ιστορία μιας οικογένειας μέσω της οποίας αναδεικνύεται ο κόσμος της ανατολικής αυτοκρατορίας, καθώς σημαίνονται πολλές όψεις του βυζαντινού πολιτισμού, όπως οι νόμοι, η διοίκηση, η εικονογραφία, τα κτίρια, η αγιοσύνη, κυρίως όμως ο πολιτισμός της γραφής σε όλες του τις μορφές. Πάνω απ' όλα όμως είναι ένα βιβλίο για τη δυναμική της μνήμης, για τα όνειρα και την κοπιαστική πορεία στην κατάκτηση της αυτογνωσίας και της εσωτερικής ελευθερίας.

Ανθρωπογεωγραφία εκ των έσω

► Του **ΓΙΑΝΝΗ ΚΑΖΑΡΙΔΗ**

Όρες αιώρες, διηγήματα, εκδ. Κέδρος.

ΑΠΟ ΤΗ ΧΑΡΑΥΤΗ του 20ού αιώνα μέχρι τις σημερινές, δυσοπικές, ημέρες, άνθρωποι σε κρίσιμες ώρες του βίου τους. «Όρες» που συχνά τους συνδέουν με κρίσιμες ιστορικο-κοινωνικές στιγμές της εποχής τους ή σημαντικά γεγονότα της περιοχής τους. Η δράση διαδραματίζεται κυρίως εντός μιας πόλης του ελληνικού Βορρά ή πέριξ αυτής.

Ορισμένα κείμενα της συλλογής συνδιαλέγονται με τη ζωή ή και το έργο πεζογράφων και ποιητών. Άλλα κείμενα «συννομιλούν», σε μικρό ή μεγάλο βαθμό, μεταξύ τους, καθώς μέσα στον χρόνο οι ιστορίες και τα πάθη των πρώτων τους, που παραμένουν ανοικτές πληγές, αντιπούν διαρκώς σαν ώρες-καρφιά στην πόρτα μας. Όρες γόνιμη Σκαπτή-Γραπτή Υλη.

Το βλέμμα της διάψευσης

► Του **ΔΗΜΗΤΡΗ ΚΑΝΕΛΟΠΟΥΛΟΥ**

Στα χρόνια του κόκκινου Κόμ, διηγήματα, Εκδόσεις Καστανιώτη.

ΤΟ ΔΙΗΓΗΜΑΤΑ αναφέρονται σε μια πολυεθνική ομάδα φοιτητών, κατά την περίοδο της μεγάλης οικονομικής και επιστημονικής κρίσης του ρουμανικού κομμουνισμού. Η ομάδα αυτή διαμορφώνεται στα δυο εβδομημερή στέκια της νεολαίας εκείνης της εποχής στο Κλουζ στην «Αριζόνα» και στον «Κρόκο». Η δράση της καταγράφει τον αγώνα για την εξασφάλιση τροφίμων, στον οποίο είχε επιδοθεί και ολόκληρος ο ρουμανικός λαός. Η δράση αυτών των νέων καταρρίπτει τον μύθο του ολοκληρωτικού καθεστώτος ότι έχει εξαλείψει τις κοινωνικές ανισότητες δημιουργώντας τις προϋποθέσεις για μια ευτυχισμένη κοινωνία. Αν στην προηγούμενη συλλογή διηγημάτων μου («Ο θάνατος του αστήριτη και άλλες ιστορίες») κυριαρχεί η μνήμη και η γλώσσα του γενέθλιου τόπου, εδώ κυριαρχεί ο χώρος και το βλέμμα της ενηλικίωσης και σπουδών μου (Κλουζ – μια παλιά τρανσυλβανική πόλη, όπου βρέθηκα για σπουδές το 1978 κι έζησα εκεί για πέντε χρόνια).

Η χαρά του λογοτεχνικού παιχνιδιού

► Του **ΚΩΣΤΑ ΚΑΤΣΟΥΛΑΡΗ**

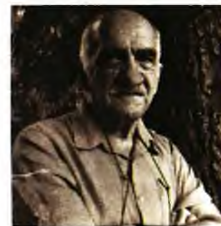

Αφαίκα & Τελαμόνος, διηγήματα, εκδ. Μεταίχμιο

ΓΡΑΦΟΝΤΑΙ τα διηγήματα που συναρπάζουν τούτο το βιβλίο ξαναβρήκα τη χαρά του παιχνιδιού της λογοτεχνίας: τους πειραματισμούς με τη φόρμα, την υπονόμηση των προσδοκιών του αναγνώστη, τα φερτά υλικά της ζωής που αναδίνουν νέες σημασίες αν τα βάλλεις σε μια νέα διάταξη. Αρκετές από τις ιστορίες ή τις καταστάσεις που εκθέτω δεν είναι επινοημένες, απλώς τις φιλοξενώ και τις βοηθάω να ακουστούν, να βρουν μια πιο στέρεη θέση. Δοκίμασα τις δυνάμεις μου στη μεγάλη πύκνωση, να πω δηλαδή μια ιστορία με τα λιγότερα δυνατά μέσα διατηρώντας ανέπαφο το συγκινησιακό φορτίο που τη γέννησε. Αυτό είναι το φωτεινό μήνυμά αυτής της συλλογής: ότι οι όμορφες ιστορίες διασώζονται ακόμη κι όταν όλα γύρω τους καταρρέουν.

Σύντομες μπορξικές και μηρεχτικές ιστορίες

► Του **ΑΧΙΛΛΕΑ ΚΥΡΙΑΚΙΔΗ**

Είγκαρ (Είκοσι τέσσερις παραήλας), εκδ. Πατάκι.

SOUNDTRACK της συλλογής αποτελούν οι συμφωνικές *Παραλλαγές Αίνιγμα (Enigma Variations, 1899)* του Άγγλου συνθέτη σερ Εντουαρντ Είγκαρ (1857-1934), το όνομα του οποίου χαρίζεται και τον τίτλο στη συλλογή. Τόσο στις δικές του παραλλαγές όσο και στις δικές μου παραλλαγές, παραλλαγές όλες τους αφιερωμένες σε ένα αγαπημένο πρόσωπο το οποίο «εικονίζεται» μέσω της μελωδίας χάρη σ' ένα περίπλοκο σύστημα μουσικής κρυπτογραφίας, το βασικό θέμα «που κινείται μέσα και πάνω από όλο το έργο» δεν εμφανίζεται ποτέ. Τα είκοσι τέσσερα μικροδιηγήματα, αλληγορίες ή παραβολές της δικής μου συλλογής Είγκαρ. Είκοσι τέσσερις παραλλαγές ερωτοτροπιών με τον κινηματογράφο και τη μουσική, ενώ την ανάγνωση καθοδηγούν τα

διπλά λογοτεχνικά και κινηματογραφικά μότο και οι αφιερώσεις. Πρόκειται για «σύντομες και παράξενες» μπρδικές (ή/και μπρεχτικές ίσως) ιστορίες που ξαναπιάνουν το νήμα με κομμάτια από τις «Διεστραμμένες ιστορίες» (1988) και κυρίως τα trucks της «Μουσικής» (1995). Ίσως πρόκειται για τους πυρήνες των μυθιστορημάτων ή το «ολιστικό» μυθιστόρημα που δεν θα γράψω ποτέ...

Το αφανέρωτο της ζωής

► Του ΔΙΟΝΥΣΗ ΜΑΡΙΝΟΥ

Μπλε ήπιος, μυθιστόρημα, εκδ. Μεταίχμιο.

Ο ΠΙΟ ΣΥΝΤΟΜΟΣ δρόμος για να φτάσεις στην καρδιά είναι ο ορίζοντας. Θα συμφωνήσω με τον Ρικάρντο Ρέις του Ζοζέ Σαραμάγκου. Χρειάστηκε να φτιάξω έναν μπλε ήλιο για να στεγάσω τους ήρωες του μυθιστορημάτος μου. Εν συντομία: ένας άντρας πέφτει στο δρόμο από εγκεφαλικό, ένας άντρας τον βρίσκει και τον πηγαίνει στο νοσοκομείο, μια γυναίκα μαθαίνει τα άσχημα νέα για τον άντρα της. Μεσολαβούν δεκαπέντε ημέρες ως το μοιραίο. Ικανές για να βγουν στην επιφάνεια όλα τα αποκαθλωμένα όνειρα, οι στομωμένες ελπίδες και ο αδικαίωτος πόθος της αγάπης. Κεντρική ηρωίδα είναι η Μαριάννα. Μια γυναίκα που δεν κατάφερε ποτέ να ορίσει τη ζωή της και τώρα που το επιζητάει είναι πολύ αργά. Η αγάπη είναι η ζώνη που δένει και τους τρεις ήρωες, τους σφίγγει την καρδιά και το σώμα. Ολοένα και περισσότερο τα τελευταία χρόνια προσπαθώ να εσιτάσω στο πιο μέσα των ηρώων, το αδύλωτο, το αφανέρωτο. Δεν είναι εύκολο να ξύνεις και να ξύνεις, αλλά δεν υπάρχει άλλος τρόπος.

Το ιερό και το ανίερο

► Του ΚΥΡΙΑΚΟΥ ΜΑΡΓΑΡΙΤΗ

Εννέα, μυθιστόρημα, εκδ. Ικαρος

ΤΟ 2014 άρχισα να μελετώ το έργο του Λεοντίου Μαχαιρά «Εξήγησις της γλυκείας χώρας Κύπρου», η οποία λέγεται Κρόνακα, τουτέστιν Χρονικόν, ως πυξίδα για μια δική μου εργασία, με γενικό τίτλο «Νέα Κρόνακα», που θα περιέχει τριάντα τρία επιμέρους μυθιστορήματα. Προς το παρόν, μόνο ένα έχει εκδοθεί, η «Κρόνακα» (Ικαρος, 2017), διότι όσα άλλα πρόλαβα να γράψω προσέκρουσαν σε ποικίλα αδιέξοδα, αισθητικά και (κυρίως) οντολογικά. Το 2020, προσπαθώντας να ξεπεράσω αυτές τις δυσκολίες, θυμήθηκα ότι το έργο του Μαχαιρά, αντίθετα με τα περισσότερα χρο-

κά, δεν αρχίζει από καταβολής κόσμου, αλλά από την Εύρεση του Τιμίου Σταυρού. Έτσι, έφτασα στην αληθινή έναρξη της εργασίας μου, στο μυθιστόρημα «Εννέα», στο οποίο υψώνεται άλλος σταυρός, η αγχώνη που σκότωσε εννέα μέλη της ΕΟΚΑ, κατά τον αγώνα υπέρ Ενώσεως της Κύπρου με την Ελλάδα. Στον Σταυρό, γνωστό ότι ο Χριστός ενώνει τα *το πριν διεστῶτα*. Στην αγχώνη, τα εννέα παιδιά τον μιμούνται, μετέχοντας στην κοινή μοίρα του κόσμου, που είναι ο Ευαγγελισμός, η Ένωση του Θεού με τον Άνθρωπο – τελικά, και εν αρχή: η Ανάσταση. Αυτή είναι το θέμα μου.

Η οικειότητα του αλλόκοτου

► Της ΜΑΡΙΑΣ ΜΗΤΣΟΠΑ

Η Κυρία Τασία και Γουλιέλμος Καταβάθος, μυθιστόρημα, εκδ. Πατάκι.

Η ΕΠΙΣΤΡΟΦΗ από τη φύση στην πόλη. Μια μετακόμιση στη δυτική πλαγιά του Λυκαβηττού. Το ξαφνικό πέρας από το καλοκαίρι στο χειμώνα. Όλα αυτά συντρέχουν για μια περιπέτεια της ψυχής.

Στο σκιερό πίσω κηπάκι πουλιά τσιμπολογάνε ψηφιακά ψιχουλά ψυκών. Μηροστά, στην οδό Αρματολών και Κλεφτών, αντί να παρελαύνουν οι σκιές τους, ή ακόμα καλύτερα επετειακές σκιές των ηρώων του 1821, ένας εύσμος κύριος περνάει κάθε απόβραδο φωνάζοντας «Βοήθεια, νυχτώνει». Μερικά τετράγωνα παρακάτω, από μια τρύπα στην άσφαλτο που ενώνει τον πάνω κόσμο με τον κάτω, εμφανίζεται η κυρία Τασία, μια μοδίτρα που όταν ζούσε έκοβε κι έραβε στην απέναντι πολυκατοικία. Μαζί της πάντα ο άσπρος γάτος της, ο σχεδόν άυλος Γουλιέλμος Καταβάθος. Αυτοί οι δύο στην αρχή φαίνονται λίγο σαν κατεργάρηδες, έχουν ανοίξει, λένε, γραφείο Ευρέσεως Φαντασμάτων. Στο

τέλος όμως θα στήσουν για την ηρωίδα μας ένα δεινό της Εκάτης στο πίσω κηπάκι το περικλειστό.

Από τη Μόσχα ως τη Θεσσαλονίκη

► Της ΣΟΦΙΑΣ ΝΙΚΟΛΑΪΔΟΥ

Vor. Πέρα από τον Νόμο, μυθιστόρημα, εκδ. Μεταίχμιο

ΕΙΝΑΙ ΕΝΑ ΜΥΘΙΣΤΟΡΗΜΑ για τη ρωσόφωνη μαφία που απλώνεται στην Ευρώπη. Αφορά τους Vory V Zakone (Κλέφτες με Κώδικα), μια εγκληματική οργάνωση που

Ξεκίνησε από τα γκολάγκ της Σοβιετικής Ένωσης την εποχή του Στάλιν. Όταν η Σοβιετική Ένωση έπασσε σε κομμάτια, στη Μόσχα οι Βόρι έγιναν οι νέοι Ρομανόφ. Εκτίσαν μια αυτοκρατορία. Όταν ο Πατριούλης της φρατίρας αποφασίζει να επεκτείνουν τη δραστηριότητά τους στη Θεσσαλονίκη, η ασφάλεια της πόλης αρχίζει δουλειά. Τα στοιχεία μοιάζουν με ρώσικες κούκλες. Χρήμα και εξουσία. Εγκλημα – αλλά και τα μεγάλα παράθυρα του νόμου. Από τη Μόσχα ως τη Θεσσαλονίκη, ένα Καλάσνικοφ δρόμος.

Για να γραφεί το μυθιστόρημα χρειάστηκαν χρόνια έρευνας σε αρχεία και πηγές αλλά και συστηματικές συνεντεύξεις με ανθρώπους στα καταλλήλα πόστα, οι οποίοι με βοήθησαν να κατανοήσω αυτό το νέο σύμπαν, τους κακοποιούς και τους δίκαιους τους. Για μένα ήταν ένας θαυμαστός καινούργιος κόσμος, που μου έμαθε πολλά.

Ταξίδι προς την ενσυναίσθηση

► Του ΠΑΡΟΥ ΠΑΝΑΠΙΩΤΙΔΗ

Ιχνη στα όνειρα, μυθιστόρημα, εκδ. Βακχικών

ΕΙΝΑΙ ΜΙΑ ΙΣΤΟΡΙΑ που θα μπορούσε να μη θεωρηθεί καν μυθολογία, περισσότερο ένας σκληρός ρεαλισμός πέρα από ένα μυθιστόρημα του φανταστικού, που αφηγούνται σε πρώτο πρόσωπο οι επτά πρωταγωνιστές της. Όμως, κάθε φορά, η συνειδηση του προηγούμενου ξυπνά στο σώμα του επόμενου και σταδιακά γίνεται ο άλλος, αυτός που δεν εννοούσε, ο ξένος που σκότωσε. Ο πατέρας δεν συμφιλώθηκε με τον ομοφυλόφιλο γιο του, ο γιος που προδόθηκε από τον διευφυλικό εραστή του, ο κυνηγός αλλοδαπός φίλος του διευφυλικού, ο νεαρός αστυνομός που τον συνέλαβε, ο

δικαστής που τους δίκασε και ένας σκαρφαβίος, το μαυριδερό έντομο που συμβολίζει την εκ νέου γέννηση, κάτω από το παπούτσι του δικαστή. Έξι άνθρωποι, έξι συνειδήσεις κλεισμένες στα γυάλινα βάζα της εμφιαλωμένης πραγματικότητάς τους και ένα σκαθάρι που έμελλε, πάνω σε κάποια μεταφορά της γλώσσας, να σκοτωθεί ο ένας από τον άλλον σε ένα ταξίδι προς την ενσυναίσθηση, για την κατανόηση του άλλου, του διαφορετικού, του ξένου μέσα από τον αλληλοσπαραγμό.

Αέναος κατακερματισμός

► Του ΑΛΕΞΗ ΣΤΑΜΑΤΗ

Το ψευκό δωμάτιο, μυθιστόρημα, εκδ. Καστανιώτη.

ΟΙ ΧΑΡΑΚΤΗΡΕΙ των βιβλίων, των διηγημάτων και των θεατρικών έργων συλλαμβάνονται από τους δημιουργούς τους και ζουν τη ζωή τους στη σελίδα και στη σκηνή. Οι πιο σημαντικοί από αυτούς ζουν εσαεί στη ψυχή των αναγνωστών και των θεατών τους. Τι γίνεται όπως με τα ίδια αυτά τα πλάσματα της φαντασίας, τα ανύπαρκτα, των οποίων η ζωή δεν υπάρχει πάρα στο μυαλό του συγγραφέα, του «Νονού» τους; Πού πάνε οι χαρακτήρες αυτοί, όταν ο συγγραφέας που τους έχει επινοήσει παραδίδει το βιβλίο, το θεατρικό έργο, πού πάνε όταν τελειώνει η ανάγνωση, η παράσταση; Θεωρώ πως μεταφέρονται σε ένα είδος καταφυγίου-κάστρου. Σε μια αχανή Πανσιόν. Ως Νονός κι εγώ του βιβλίου μου παρακολουθώ την έλευση της Εντα Γκάμπλερ η όποια καταφθάνει στην Πανσιόν που διευθύνει η κυρία Φλόρα με τα εφόδια που την έχει προικίσει ο συγγραφέας-Νονός της Ερρίκος Ιβεν.

Γράφοντας το έργο αυτό, άνοιγα διαρκώς ρωσικές κούκλες. Όσοπο έφτασα στην τελευταία και είδα ότι μπορεί μέσα από τον σέναο εγκιβωτισμό, όλα να κατακερματίζονται στο άπειρο, αλλά ο πιο γενναίος κατακερματισμός είναι αυτός που αλλάζει τη μορφή. Όταν η κούκλα κόβεται στα δύο, από μόνη της.

Ανάμεσα στον «ρεαλισμό» και το «παράλογο»

► Του ΘΑΝΑΣΗ ΣΤΑΜΟΥΛΗ

Η πλώ των πουλιών, αφήγημα, εκδ. Ποταμός

ΤΟ ΤΡΙΤΟ ΜΟΥ ΒΙΒΛΙΟ, «Η πλώ των πουλιών», είναι ένα ημερολόγιο θανάτου: Αρχές Δεκέμβρη. Ο πατέρας μου μόλις είχε αρρωστήσει. Ο γιατρός καθαρόγραφε σε ένα χαρτί όσα όφειλε να θυμάται – όργανα, διαμέτρους, φάρμακα. Το βλέμμα μου έπεσε σε μια παρατήρηση στην κορυφή της σελίδας: Ο καρκίνος είναι ορατός με γυμνό μάτι, θυμίζει ανοικτό σμήνος αστέρων. Χρησιμοποιώντας την ασθένεια ως φόντο, καταπιάστηκα με τη σχέση πατέρα και γιου.

Τα βιώματα και το παρελθόν παρεμβάλλονται διαρκώς, άλλοτε ως παραληρηματικές και ονειρικές εικόνες και άλλοτε ως ωμή πραγματικότητα, δημιουργώντας έναν αφηγηματικό λόγο που εναλλάσσεται ανάμεσα στον «ρεαλισμό» και το «παράλογο», δημιουργώντας μια οπτική γωνία από την οποία οι δύο άντρες (παρότι διατηρούν την ατομικότητά τους) φαίνονται παράλληλα ως ένα και το αυτό. Αυτό το κατασκευαστικό κομμάτι μου επέτρεψε να δείξω τον εαυτό μου, κάτι που απέφυγα συστηματικά.

Ταξίδι μνήμης και αυτογνωσίας

► Του ΦΑΙΩΝΑ ΤΑΜΒΑΚΑΚΗ

Το τελευταίο ποστάλι, μυθιστόρημα, εκδ. Εστία

ΠΩΣ ΣΥΝΕΒΗ η Marengo, η σπουδαιότερη βιομηχανία της Ελλάδας, να καταρρεύσει μετά από εκατό χρόνια επιτυχημένης πορείας; Ο «Ναύαρχος», Αντώνης Μάρκελλος, ο τελευταίος επικεφαλής της, επιβιβάζεται με την ιδιαίτερα του στο βασιλικό ποστάλι «HMS St Helena» για να πλεύσει από το Κέιπ Τάουν στο απομονωμένο νησί Αγία Ελένη, τον τόπο εξορίας του Βοναπάρτη. Είναι ένα από τα τελευταία ταξίδια του βαποριού, καθώς ετοιμάζεται πυρετωδώς το αεροδρόμιο στο νησί, που θα καταργήσει το δρομολόγιο.

«Ουδέποτε νοεί άνευ φαντάσματος η ψυχή». Μέσα από τα φαντάσματα που βλέπει ο Ναύαρχος στα πρόσωπα των επιβατών του πλοίου, θα θυμηθεί την ιστορία της οικογένειάς και της εταιρείας και θα την υπαγορεύσει. Παράλληλα κι ο συγγραφέας προσπαθεί μέσα από την ιστορία της οικογένειας να κατανοήσει τα αίτια της παρακμής και να υποψιαστεί τα μελλούμενα, ελπίζοντας το ταξίδι να τέρψει χωρίς να κουράσει ή να ζηλίσει τους επιβάτες. Η διάρκεια του, εξάλλου, είναι μόνο πέντε ημέρες.

Συλλογικά και ατομικά πάθη

► Του ΒΑΣΙΛΗ ΤΣΙΑΜΠΟΥΣΗ

Ο κήπος των ψυχών, νουβέλα, εκδ. Εστία.

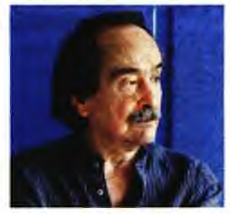
ΣΤΟ «ΠΕΤΡΙΝΟ 8» πρωταγωνιστές είναι ο τόπος. Και οι τρεις μόνιμοι κάτοικοί του: η Χελώνα που θέλει να διασχίσει το γκρεμισμένο γεφύρι, ο Αετός που ασταμάτητα διαγράφει οκτάγρια στον αέρα και ο Ύψις που ισχυρίζεται πως αυτός έδωσε το μήλο στην Εύα. Βλέπουν μέσα στα χρόνια να περνούν από εκεί ο σαλεμένος λαϊκός ζωγράφος Θεόφιλος, Μικρασιάτης πρόσφυγας, ένας ανάρτης του Εμφυλίου που έχασε το δρόμο του, τα φασιστάκια του Μεταξά να κατασκηνώνουν και επί απριλιανής χούντας να γίνεται

ο κτισμός για τις κυρίες των αξιωματικών. Κι ένας ποδηλάτης που μάταια αναζητεί κάτι. Το Πετρίνο 8 θα γκρεμίζεται, θα πυρπολείται και θα αναγεννιέται απ' τις στάχτες του. Ένας αιώνας, η Ιστορία, οι ιστορίες μας και μέρες που δεν είδαμε.

Όλα τούτα, όπως και στα προηγούμενα βιβλία μου, με τον ρεαλισμό θα γίνεται υπερρεαλισμός για να καταδείξει τη μαγεία «ασημαντων» ανθρώπων που αναζητούν ταυτότητα, στην ουσία το νόημα της ζωής, ήρωες που επανέρονται από βιβλίο σε βιβλίο γιατίιώθουν (νιώθω) πως τους αξίζει μια δεύτερη, τρίτη ευκαιρία να ξαναχθίσουν.

Από τον ρεαλισμό στον υπερρεαλισμό

► Του ΜΙΧΑΗΛ ΦΑΚΙΝΟΥ

Πέτρινο 8, μυθιστόρημα, εκδ. Καστανιώτη.

ΣΤΟ «ΠΕΤΡΙΝΟ 8» πρωταγωνιστές είναι ο τόπος. Και οι τρεις μόνιμοι κάτοικοί του: η Χελώνα που θέλει να διασχίσει το γκρεμισμένο γεφύρι, ο Αετός που ασταμάτητα διαγράφει οκτάγρια στον αέρα και ο Ύψις που ισχυρίζεται πως αυτός έδωσε το μήλο στην Εύα. Βλέπουν μέσα στα χρόνια να περνούν από εκεί ο σαλεμένος λαϊκός ζωγράφος Θεόφιλος, Μικρασιάτης πρόσφυγας, ένας ανάρτης του Εμφυλίου που έχασε το δρόμο του, τα φασιστάκια του Μεταξά να κατασκηνώνουν και επί απριλιανής χούντας να γίνεται

κις οικισμός για τις κυρίες των αξιωματικών. Κι ένας ποδηλάτης που μάταια αναζητεί κάτι. Το Πετρίνο 8 θα γκρεμίζεται, θα πυρπολείται και θα αναγεννιέται απ' τις στάχτες του. Ένας αιώνας, η Ιστορία, οι ιστορίες μας και μέρες που δεν είδαμε.

Όλα τούτα, όπως και στα προηγούμενα βιβλία μου, με τον ρεαλισμό θα γίνεται υπερρεαλισμός για να καταδείξει τη μαγεία «ασημαντων» ανθρώπων που αναζητούν ταυτότητα, στην ουσία το νόημα της ζωής, ήρωες που επανέρονται από βιβλίο σε βιβλίο γιατίιώθουν (νιώθω) πως τους αξίζει μια δεύτερη, τρίτη ευκαιρία να ξαναχθίσουν.

Για τους ωσεί απόντες του κόσμου

► Της ΟΥΡΥΟΥΛΙΑΣ ΦΩΣΚΟΛΟΥ

Ήσυχια να πας, νουβέλα, εκδ. Κόλη

ΑΝΤΛΩΝΤΑΣ τον τίτλο της από τον στίχο του Ντίλαν Τόμας «μη στέργεις ήσυχια να πας σε νύκτα ευλογημένη», η νουβέλα μου κινείται στην επικρασία της επιστημονικής φαντασίας. Σε τριτοπρόσωπη αφήγηση αυτή τη φορά, παρακολουθεί την Ολβία και τον Θάνο από τη στιγμή της άφιξής τους στον πλανήτη Γκίτζε. Στην τεχνολογικά εξελιγμένη αποικία του Εσπερου, που είναι χτισμένη μέσα σε οργαστική βλάστηση, συμβιώνουν αρμονικά άνθρωποι από τον παλιό κόσμο, μαζί με προϊστορικά ζώα και ανθρωποειδή. Παρά το κλίμα χαράς και ευφορίας που φαίνεται να διακατέχει τους κατοίκους, η Ολβία είναι μελαγχολική και απούσα. Η συνάντηση με τον από χρόνια χαμένο θείο της, αλλά και η καταβύθιση στον πυθμένα των μυστικών υπόγειων λουτρών, θα τη φέρουν αντιμέτωπη με περίεργα οράματα, με ανδρώπους και τόπους άγνωστους. Θέλησα να γράψω μια νουβέλα αισιόδοξη, για τη μνήμη, τη λήθη και τις δεύτερες ευκαιρίες, για τους ωσεί απόντες αυτού του κόσμου.